

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 15/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne na neverejnom zasadnutí 20. mája 2002 o návrhu Krajského súdu v Bratislave, zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. A. H., na začatie konania o súlade čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov takto

r o z h o d o l :

Návrh Krajského súdu v Bratislave na začatie konania o súlade právnych predpisov o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. marca 2002 doručené podanie z 25. februára 2002 Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. A. H. (ďalej len „predsedníčka senátu“),

označené ako „Návrh na začatie konania o súlade článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s vyhláškou ministerstva spravodlivosti č. 66/92“.

Podanie súvisí s trestnou vecou proti obžalovanému JUDr. E. B. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné vedenou na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 20/99 (v súčasnosti 1 T 34/01). V tejto veci vyhlásil krajský súd odsudzujúci rozsudok 9. septembra 1999, ktorý však bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 To 47/2000 z 22. januára 2001 zrušený vo výroku o treste a obžalovanému bol uložený namiesto nepodmienečného trestu odňatia slobody trest podmienený. Na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. Tzo V 5/2001 z 21. júna 2001 zrušil oba vyššie uvedené rozsudky a krajskému súde prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd uznesením sp. zn. 1 T 34/01 z 21. februára 2002 podľa § 224 ods. 5 Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie a podal návrh na začatie konania na ústavný súd.

Podstatou problému sú zvukové záznamy a videozáznam (ďalej len „informačno-technické prostriedky“) získané pred začatím trestného stíhania, ktorých procesnú hodnotu krajský súd v konaní predchádzajúcom jeho rozsudku z 9. septembra 1999 akceptoval, a ďalej otázka, či súhlas na ich vykonanie dal zákonný sudca. Keďže príslušnosť sudcu oprávneného rozhodovať o použití informačno-technických prostriedkov upravuje iba vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška ministerstva spravodlivosti“), a nie zákon, najvyšší súd v rozsudku sp. zn. Tzo V 5/2001 z 21. júna 2001 uviedol, že „Krajský súd bude preto musieť zvážiť, či v posudzovanej veci trestné stíhanie preruší podľa § 224 ods. 5 Tr. por. a podá návrh na začatie konania pred Ústavným súdom.“

Krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu na záver podania z 25. februára 2002 uviedol, že „podáva návrh na začatie konania o súlade článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky so všeobecne záväzným právnym predpisom, a to vyhláškou

ministerstva spravodlivosti č. 66/92 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy“.

V rámci ďalšieho postupu vo veci ústavný súd listom z 2. apríla 2002 vyzval predsedníčku senátu krajského súdu, aby okrem iného uviedla podanie z 25. februára 2002 do súladu s náležitosťami vyžadovanými § 37 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s poukazom na § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Predsedníčka senátu k tejto požiadavke ústavného súdu v liste zo 16. apríla 2002 označila trestnú vec obžalovaného JUDr. E. B., o ktorú ide, seba ako navrhovateľku, pričom „Návrh sa týka posúdenia toho, či súhlas na použitie ITP (informačno-technické prostriedky) dal v tejto veci zákonný sudca, keďže príslušnosť sudcu oprávneného dať takýto súhlas nie je dodnes riešená zákonom ako to vyžaduje Ústava SR“.

II.

Krajský súd, zastúpený predsedníčkou senátu (§ 21 ods. 3 zákona o ústavnom súde) konajúcej v trestnej veci, v ktorej bolo trestné stíhanie prerušené, podal návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov ako subjekt oprávnený podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu predpísané zákonom o ústavnom súde a tiež existenciu okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (medzi tieto patrí v prvom rade nedostatok právomoci ústavného súdu na jeho prerokovanie).

Všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom sú ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Pritom podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v cit. zákone.

Osobitné náležitosti návrhu na začatie konania v konaní o súlade právnych predpisov sú ustanovené v § 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

- a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššieho stupňa právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,
- b) označenie predpisu vyššieho stupňa právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie alebo označenie medzinárodnej zmluvy, jej časti, alebo jednotlivého ustanovenia, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

Právomoc ústavného súdu na konanie o súlade právnych predpisov je vymedzená predovšetkým v čl. 125 ods. 1 ústavy. Podľa písmena b) tohto ustanovenia ústavný súd rozhoduje okrem iného o súlade všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev s ústavou. Z ustanovenia § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde - podľa ktorého ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) dospejú k názoru, že právny predpis nižšieho stupňa právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššieho stupňa právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania - vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený ani povinný konať a rozhodovať o súlade ustanovenia právneho predpisu najvyššieho stupňa právnej sily (ústavy) s právnym predpisom nižšieho stupňa právnej sily (vyhláškou ministerstva spravodlivosti), tak ako to navrhla predsedníčka senátu krajského súdu v podaní z 25. februára 2002.

Pretože právomoc ústavného súdu na konanie vo veci súladu právnych predpisov je daná len vtedy, ak navrhovateľ žiada vyslovenie nesúladu právneho predpisu nižšieho stupňa právnej sily s právnym predpisom vyššieho stupňa právnej sily (obdobne napr. PL. ÚS 3/98 a PL. ÚS 2/96), bol návrh krajského súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jeho prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2002